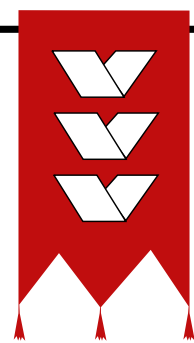

Vesteristen VIESTI

SINNIKKYYS

TOIMELIAISUUS

ELÄMÄNHÄLU

No. 25

VESTERISET KESKIAIKAISISSA TURUSSA
SVANTE VESTERISEN TARINA
HISTORIAA ETSIMÄSSÄ

Puheenjohtajan palsta

Turun sukukokous valitsi minut uudeksi puheenjohtajaksi. Kiitos jäsenille, teen kaikkeni, että olen luottamuksenne arvoinen. Kiitän myös edeltäjäni Timo Vesteristä ansiokkaasta työstään sukuneuvoston hyväksi ja toivotan onnea uudelle kunniapuheenjohtajalle.

Turun historiallinen ilmapiiri sopii sukuseuran tapaamiselle erityisen hyvin. Sukuseuratoiminta on osaltaan historian tutkimista, vanhojen asiakirjojen, henki-, maa- ja kirkonkirjojen lukemista, tulkin-taa ja tietojen yhdistelyä. Joissakin seurakunnissa tai maakunnissa tietojen kirjaustapa on ollut selvä ja tiedot löytyvät helposti, joissakin tiedot voivat olla katkonaiset tai puutteelliset. Myös tulipalot ja sodat ovat tuhonneet joitakin aineistoja.

Turussa sen linna ja tuomiokirkko ovat olleet paikoillaan vuositokojen ajan. Muutoksia, osin kovia-kin ovat nekin kohdanneet. Turun linnaa on rakennettu ja laajennettu useassa vaiheessa. On kiehtovaa kuvitella vilkasta rakentamiskautta 1500-luvun puolessa välissä. Kansainvälinen politiikka oli jo mukana silloisen Juhana Herttuan mennessä naimisiin katolisen Puolan kuninkaan tyttären Katariina Jagellonican kanssa. Heidän lapsestaan Sigismundista tuli myöhemmin Puolan kuningas sekä lyhyeksi aikaa myös Ruotsin kuningas. Ruotsissa ei katolista kuningasta kauaa suvaittu ja kuuden vuoden kuluttua hänet syöstiin vallasta. Juhana oli rakastajattarenaan Kaarina Hannuntytär, joiden pojasta Julius Gyllenhielmistä tuli linnan käskynhaltija 1580. Kovin oli kiemuraista elämä hovissa.

Samalta vuosisadalta sekä Karjalan että Savon haarojen Vesteristä löytyvät ensimmäiset merkinnät. Samanmoista saippuaopperaa niistä ei kyllä löydy, joten heidän arkielämäänsä voimme vain mielissämme kuvitella. Todennäköisesti elämä

on ollut paljon yksinkertaisempaa ja karumpaa, on iloitettu sadoista, riistasta, marjoista, kalansaaliista, jotta talven yli selvitettiin eikä ankaria tauteja ilmaantunut kiusaksi.

Turun Aboa Vetus -museo onkin sitten toinen tarina. Alue kaivettiin esiin arkeologisissa kaivauksissa vasta vuosina 1992-1995 ja koko ajan kaivauksia tehdään. Tämä olkoon taas esimerkkinä siinä, ettei vanhan tutkimista ole koskaan syytä lopettaa, myös Vesteristen historiasta voi tulla esiin meidän oma "Aboa Vetus" -löytö. Olemme joskus aikaisemminkin kehottaneet teitä istumaan suvun vanhojen edustajien kanssa yhdessä, tallentamaan kertomuksia, tutkimaan valokuvia ja merkitsemään siinä olevat henkilöt ylös niin kauan kuin muisti pelaa. Näin teemme omaa Vesteristen historian "kaivauksia". Nykyinen haaste on se, että tänä päivänä tieto on pitkälti sähköisessä muodossa. Mahtaakohan 500 vuoden päästä meidän digikuvista olla mitään jäljellä?

Kohta on joulun aika ja suuntaamme katseet uuteen vuoteen. Välittäkää ja rakastakaa! Tehkäämme vuodesta 2017 hyvän koko ihmiskunnalle!

Mikko Vesterinen

SUKUNEUVOSTO

Mikko Vesterinen, puheenjohtaja
p. 040 862 1018
mickomatias(at)gmail.com.fi

Justiina Westerinen, sihteeri
p. 09 342 2656 • 0400 79 2078

Riitta Nieminen, rahastonhoitaja
p. 02 736 0071 • 044 927 2842
riittaa.nieminen(at)sposti.net

Airi Kapanen
p. 040 630 5988
kapanen.airi(at)gmail.com

Raija Kivinen
p. 040 528 5222
raija.kivinen(at)kolumbus.fi

Paavo Vesterinen
p. 050 342 7626
paavo.vesterinen(at)surffi.net

Rauni Vesterinen
p. 040 591 8984
rauni.vesterinen(at)live.fi

Tiia Vesterinen
p. 0500 609 045
tiia.vesterinen(at)gmail.com

Kotiosoitteet seuran kotisivuilla www.vesterinen.net

Vesteristen sukuseura ry
c/o Justiina Westerinen
Myllypadontie 7 C 11
00920 Helsinki

TOIMITUSNEUVOSTO

Mikko Vesterinen, Justiina Westerinen, Airi Kapanen,
Helimaaria Utriainen

Lue lisää Vesteristen juttuja seuran sivuilta www.vesterinen.net

Koru-uutisia

Korumuotoilija Sanna Nuutinen on suunnitellut Vesterisen sukuseuralle korumallin, josta voi tehdä niin kaula- kuin korvakorun, kalvosinnapin tai solmioneulan. Korun teema noudattaa taitettua v-sukutunnustamme.

Tutustu malleihin ja hintoihin tarkemmin www.sivuillamme.vesterinen.net

Yksi linnan kauniista ikkunoista.

Näkymä linnan sisäpihalta.

Vesteristen sukuseuran jäseniä Turun linnan pihalla.

Vesteriset keskiaikaisessa Turussa

Teksti ja kuvat Mikko Vesterinen

Vesteriset kokoontuivat 18. – 19.6.2016 Turun Ruissaloon. Lauantaina ohjelmassa oli ”Keskiaikainen Turun kierros”, jonka kohteita olivat yli 700 vuotta vanha Turun linna, Tuomiokirkko ja Aboa Vetus -museo, jossa on nähtävillä kokonainen esiin kaivettu kortteli keskiaikaisine kujineen ja kortteleineen.

Turun linnan historiaa

Turun linnan historia sai alkunsa 1280-luvulla. Linnan varhaisimman vaiheen esikuvana on arveltu toimineen Visbyn 1288 valmistunut kaupunginmuuri, mutta mahdollisina muina esikuvina mainitaan myös Baltian maiden samalla aikakaudella rakennetut linnat sekä erityisesti Ny-

köpingshus Nyköpingissä Ruotsissa. Linna oli aluksi suorakaiteenmuotoinen 65 metriä pitkä ja 30 metriä leveä leirikastelli, jonka jokaisella sivulla oli portti. Se rakennettiin Aurajoen suulla sijainneelle luodolle. Muurit olivat korkeudeltaan noin yhdeksän metriä ja niiden sisäpuolella sijaitsivat linnan päällikön asuinrakennus sekä linnan

Turun tuomiokirkko.

kappeli. Linnahan sijoitetut sotilaat leiriytyvät linnan muurien sisällä taitavasalla. 1300- ja 1400-luvulla linnaa laajennettiin, muureja korotettiin ja siellä liikkumista rajoitettiin puolustuksellisista syistä.

Kustaa Vaasa nimitti 1556 poikansa Juhanan Suomen herttuaksi. Tästä alkoi uusi vaihe linnan rakentamisessa. Silloin syntyivät linnan ylimmän kerroksen juhlasalit, kuninkaansali ja kuningattarensali. Linnan renessanssihoivi antoi lähtölaukauksen koko Suomen renessanssialalle.

Jouluaattona 1562 Juhana toi vaimonsa, Puolan kuninkaan tyttären Katarina Jagellonian Turun linnaan. Uudet salit olivat tällöin Suomen historiassa ennennäkemättömän loistokkaan hovielämän puitteina. Herttuattarella oli myötäjaislahjoina mukanaan muun muassa jalokiviä, kultaa, samettia, verhoja, seinätapetteja eli gobeli-

neja, yöasuja ja haarukoita, joita Suomessa ei ollut nähty tätä ennen. Linna oli Suomen oloissa valtava laitos, jossa työskenteli 600 ihmistä, joista suurin osa naisia.

Kenraalikuvernööri Pietari Brahe vietti hoviaansa Turun linnan esilinnassa 1600-luvulla. Hallinnollisen tehtävän väistyttyä linnasta tuli vankila ja kruunun varastotila.

Monien vaiheiden jälkeen linna tuhoutui pahoin pommituksessa 1941. Sodan jälkeen alkoi restaurointi, joka saatiin päätökseen 1961. Suurin osa linnan huoneista on restauroitu alkuperäiseen asuunsa. Linnassa on vuodesta 1881 lähtien toiminut Turun kaupungin historiallinen museo.

Aboa Vetus & Ars Nova -museo

Tutustuimme vain maanalaiseen Aboa Vetus -osaan. Museo käsittää kuuden

keskiaikaisen kivistä rakennuksen rauniot, joista vanhimmat ajoittuvat 1300-luvun loppuun. Vanhimmat löydetty puurakenteet ovat 1200-luvun lopulta. Osa säilyneistä kellareista on ollut käytössä Rettigin palatsin rakentamiseen vuoteen 1928 asti. Museo sijaitsee Luostarikorttelin alueella, joka on yksi Turun neljästä keskiaikaisesta korttelista. Museoalueen halki kulkee Luostarin jokikatu, joka oli yksi keskiajan Turun pääkaduista. Katu on saanut nimensä sen päässä Kaskenmäessä sijainneesta Pyhän Olavin dominikaanikonventista.

Kierroksen jälkeen palasimme Ruisaloon ja illastimme Kylpylän Merisalissa.

Lähteet: www.turku.fi ja Wikipedia

Luopuva puheenjohtaja Timo Vesterinen (oik.) luovuttaa puheenjohtajuuden Mikko Vesteriselle.

Turuus molemmil puol jokke

Teksti Justiina Westerinen

Sunnuntaiaamuna, tukevan hotelliaamiaisen jälkeen, alettiin valmistautua sukukokoukseen. Sitä ennen kerrattiin eilen Aurajoesta oppimaamme: täl puol jokke on sillä puolella, missä on tuomiokirkko, tois puol jokke on muu keskusta. Ruissalon kylpylän aulassa kohtasin vanhoja tuttuja, mm. entisen varapuheenjohtajamme Anneli Varjosen, joka ei ollut mukana lauantaina, mutta tuli verestämään vanhoja kokousmuistoja.

Ennen varsinaista sukukokousta sytytimme kynttilän edellisen sukukokouksen jälkeen poisnukkuneiden jäsentemme muistolle ja pianisti Jenni Karjalainen soitti perinteisen Laurin il-tavirren. Ohjelmaakin meillä oli oikein omasta takaa: juhlapuheen isoisästään Svante Nestor Vesterisestä piti Airi Kapanen. Puhe löytyy tästä Vesteristen Viestistä toisaalta. Turussa kun oltiin, Raili Hurri lausui riemastuttavan, Turun murteella kirjoitetun runon kahvista. Hyvä, ettei kokousta pitänyt keskeyttää kahvitauon takia. Kyl nyy kaffe maistu!

Sukukokouksessa tavanomaisten kokousasioiden lisäksi tehtiin myös linjapäätöksiä. Jäsenistölle oli jo ennen

kokousta lähetetty tieto, että kokouksessa tullaan käsittelemään sukuseuran sääntöjen muuttamista ja sääntömuutosluonnos oli ollut sukuseuran kotisivuilla nähtävissä. Sukuneuvosto oli laatinut uusien sääntöjen luonnoksen Sukuseurojen Keskusliiton ja patentti- ja rekisterihallituksen mallisääntöjen pohjalta. Uusissa säännöissä on väljennetty sukuseuraan liittymisen ehtoja, tarkistettu määräenemmistöpykäliä nykyisiin säädöksiä noudattaviksi ja muutenkin modernisoitu tekstiä. Uusissa säännöissä palattiin taas käytäntöön, jossa sukukokous valitsee sukuseuran puheenjohtajan. Sukukokous hyväksyi uudet säännöt sukuneuvoston esittämässä muodossa. Sukuneuvosto lupasi toimittaa uudet säännöt patentti- ja rekisterihallituksen hyväksyttäväksi.

Sukuseuran puheenjohtaja Timo Vesterinen oli ilmoittanut halustaan luopua puheenjohtajuudesta, joten uudeksi puheenjohtajaksi valittiin sukuneuvostossa jo useamman vuoden toiminut Mikko Vesterinen Helsingistä. ”Hallituskumppaneikseen” uuteen sukuneuvostoon hän sai vanhat konkarit Riitta Niemisen (Salo), Justiina Westerisen, Rauni Vesterisen ja Tiia

Vesterisen (kaikki kolme Helsingistä) sekä uudet sukuneuvokset Airi Kapsen (Lieto), Raija Kivisen (Vantaa) sekä Paavo Vesterisen (Tammela). Uusien sukuneuvoston jäsenten esittelyn löydät myös tästä lehdestä. Timo Vesterinen valittiin seuran uudeksi kunnia-puheenjohtajaksi. Onnea sekä Mikolle että Timolle!

Toiminnantarkastajana ja varatoiminnantarkastajana jatkavat Olli Vesterinen Järvenpäästä ja Timo Vesterinen Mäntsälästä. Sukuseuran jäsenmaksu päätettiin toiminnantarkastajien suosituksesta nostaa 15 euroon vuodessa.

Sukukokouksen lopuksi laulettiin Jennin säestyksellä Varsinais-Suomen maakuntalaulu ja hiukan vaikeasta sävelestä huolimatta kyllä se taisi eteiseen saakka kuulua.

Sitten olikin jo lounaan vuoro. Hotelin väki oli meille ilmoittamatta siirtänyt lounaan eri tilaan kuin oli sovittu, mutta sinnikkäinä, toimeliaina ja elämänhaluisina löysimme lopulta seisovan pöydän viidennestä kerroksesta. Syödessä juteltiin viimeiset kuulumiset uusien ja vanhojen tuttuja kanssa ja luvattiin tavata ensi vuonna kesäretkellä. Tule sinäkin mukaan!

UUSI SUKUNEUVOSTO

Turun sukukokouksessa kolme sukuneuvoston jäsentä, pitkäaikainen puheenjohtaja Timo Vesterinen, varapuheenjohtaja Marketta Valkjärvi ja jäsen Terhi Sipilä erosivat omasta pyynnöstään neuvostosta. Uudeksi puheenjohtajaksi kokous valitsi Mikko Vesterisen. Uusiksi neuvoston jäseniksi kokous valitsi Airi Kapasen Liedosta, Raija Kivisen Vantaalta ja Paavo Vesterisen Tammelasta.

Takana seisovat vasemmalta alkaen: sukuseuran sihteeri Justiina Westerinen, Raija Kivinen, Paavo Vesterinen ja Airi Kapanen. Edessä istuvat vasemmalta alkaen puheenjohtaja Mikko Vesterinen, rahastonhoitaja Riitta Nieminen ja Tiia Vesterinen. Kuvasta puuttuu Rauni Vesterinen.

Uudet jäsenet kertovat tulevansa mukaan niin nöyränä kuin toisaalta innokkaina oppimaan sukuseuratoimintaa. Ohessa uusien jäsenten esittelyt.

Airi Kapanen

Vesterisen sukukuntaan kuulun äitini, Tyyne Maria Vesterisen myötä. Sain nuorna likkana olla mukana kun sukuseuraamme perustettiin. Tuolloin suvun merkitys ei ollut sillä tasolla kuten esimerkiksi vaarini, Svante Nestorin. Ajan myötä kiinnostus omiin juuriin on vahvistunut, kuten monella muullakin iän karttuessa. Asun mieheni kanssa Liedossa ja uusperheeseemme kuuluu neljä aikuista tytärtä ja viisi ihanaa lastenlasta. Kaipa tämä suvun jatkumo tuo mukanaan myös ilon kertoa omaa tarinaansa Vesterisen suvun jäsenenä. Työskentelen TEM-hallinnonalalla ja työmaatani on koko Varsinais-Suomi. Konttuurini on Liedossa, joten kiintopisteeni on mukavasti kotikunnassa.

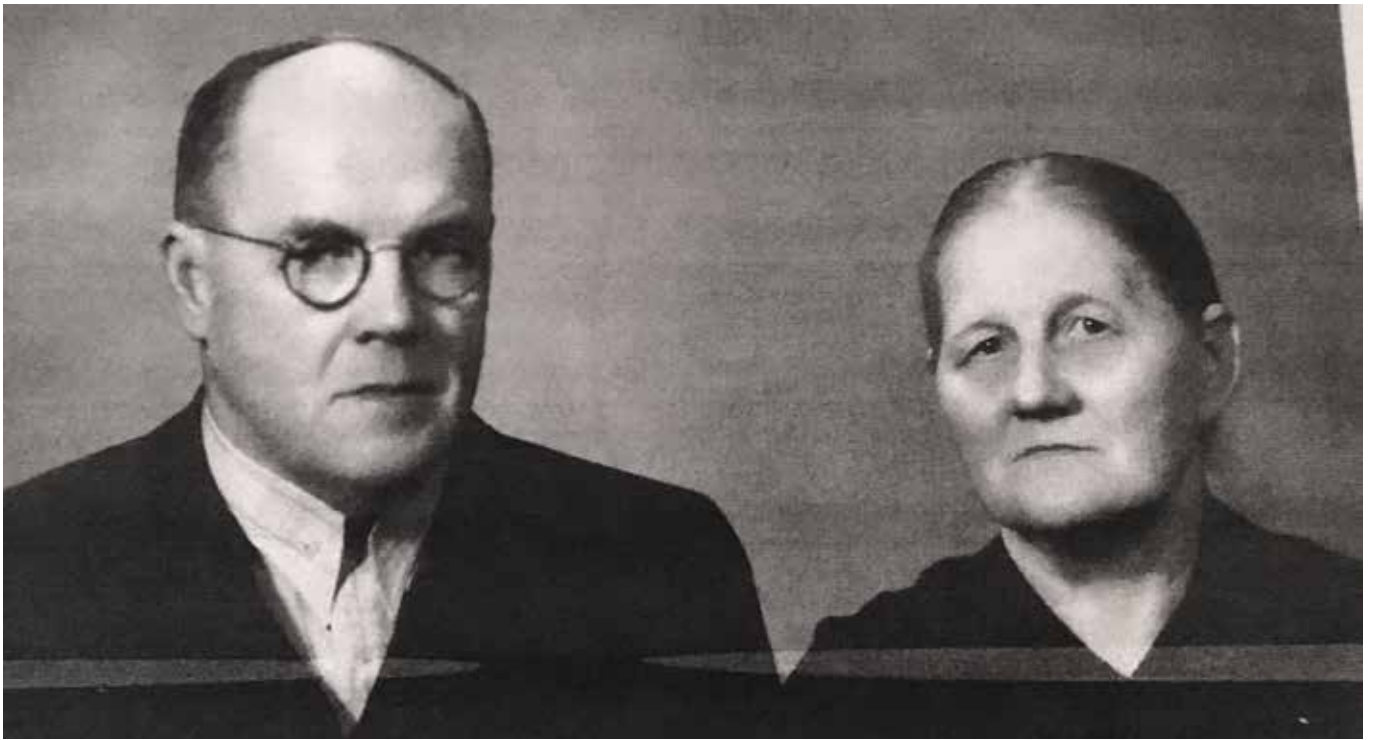
Raija Kivinen

Raija on syntynyt ja viettänyt lapsuutensa Kuusamossa. Hän edustaa Savon sukuhaaraa. Hän lähti jo nuorena maailmalle, Jyväskylään, jossa tapasi miehensä. Työn perässä he muuttivat Helsinkiin loppuvuodesta 1973. Hänellä on kaksi poikaa ja kolme lastenlasta. Loppuvuodesta 1987 he ovat asuneet Itä-Vantaalla omakotitalossa. Heillä on kesäpaikka Muuramessa, jossa kesäisin vietetään paljon aikaa. Näin ollen vapaa-aika kuluu sujuvasti pihatöissä niin kotona kuin mökilläkin. Lisäksi Raija lukee ja tekee käsitöitä vaihtelevasti. Sukulaisvierailut kuuluvat jokavuotiseen ohjelmaan, ainakin kerran vuodessa käydään synnyinsijoilla Kuusamossa. Lisäksi viimeisen viiden vuoden ajan Raija ja miehensä ovat osallistuneet Viroon menevien avustustarvikkeiden keräämiseen ja kuljettamiseen yhdessä alueella asuvan aktiivin rouvan kanssa. Sukuseuran jäsenenä hän on ollut reilut 20 vuotta. Kuitenkin toimintaan osallistuminen on ollut vaihtelevaa. Viime aikoina hän on osallistunut ahkerammin, kun ei ole ollut työvelvoitteita häirtä.

Paavo Vesterinen

Paavo on syntynyt 1949 Kuusjoella, joka on nykyisin Salon kaupunkia. Juuret ovat Karjalan sukuhaaraa Kuuterselästä Kanneljärveltä. Vuodesta 1972 hän on asunut Tammelassa. Työuralla on ollut Mustialan yhteismetsän palveluksessa metsätyönjohtajana reilut 42 vuotta ja eläkkeellä hän on ollut pari vuotta. Perhettä on vaimo ja kaksi aikuista poikaa, joilla on myös omat perheet. Harrastuksia on hikiiliikunta eli kesällä suunnistus, talvella hiihto sekä ammatin mukana tullut metsätaitourheilu ja aiemmin myös reserviläisurheilu. Järjestöpuolella hän on ollut metsäliisissä järjestöissä mukana sekä erilaisten urheilujärjestöjen kilpailun järjestely- ja ajanottotehtävissä. Myös keinolumen teko on kuulunut tehtäviin noin kahden vuosikymmenen ajan. Sukuseuran jäsenenä hän on ollut 70-luvulta lähtien, mutta varsin harvoin on osallistunut seuran toimintaan konkreettisesti. Yhden kerran hän on ollut sukuseuran kesäretkellä suvun alkulähteillä Kuuterselässä sekä yhden kerran sukukokouksessa, mikä johtuu pääosin ajankohtien päällekkäisyyksillä Jukolan viestin kanssa, jonka hän on juossut vuodesta -74 alkaen kahta poikkeusta lukuun ottamatta.

Svante ja Alma Vesterinen

Vaarini, Svante Vesterinen

Teksti Airi Kapanen • Kuvat Airi Kapasen arkisto

Vesteristen Sukuseura perustettiin 25.8.1968 Rautalammilla. Perustavaan kokoukseen osallistui noin 200 Vesteristä. Sukuseuran ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Fredrik Vesterinen.

Kokouksessa olivat läsnä myös vaarini, Svante Vesterien ja puolisonsa Alma – mummomme. Svantten jälkeläisistä paikalla tyttärensä Tyyne Maria Heikkilä perheineen ja siinä perheen kuopuksena, minä 15-vuotias Airi. Muistikuvani mukaan ainakin enoni Lauri Vesterinen oli myös mukana; hän sukumme ”oppinut” ja musiikkimies; hänen kynästään on mm. sävellys Iltavirsi.

Sukuseuran perustajajäsen Heikki O. Vesterinen on 21.3.1969 todennut

”Olen pannut merkille, että mitä korkeammalla intelligenssitasolla (ei tarvitse merkitä samaa kuin muodollinen koulusivistys) liikutaan, sitä vanhemmista asioista ollaan kiinnostuneita.”

Lienen minäkin astunut tälle intelligenssitasolle, kun tässä teille tarinaani kerron.

Haluan jakaa nyt kanssanne osan lähisukuni tarinaa, vaaristani Svante Nestor Vesterisestä.

Juuret Rautalammella

Vaarini syntyi Rautalammella kesäkuussa vuonna 1888 ja hänet kastoi kirkkoherra F F Aleenius, joka samana vuonna oli suorittanut pastoraalitutkinnon.

Vuonna 1908 Svante Nestor ja vaimonsa Alma (o.s. Hintikka) muuttivat Konnevedeltä Helsinkiin, missä vaarini palveli poliisilaitoksella toistakymmentä vuotta. Hän toimi mm. poliisikoirien kasvattajana ja kouluttajana. Työstään hän ja hänen kasvattamansa koira palkittiin suuriruhtinaskunnan Moskovan kaupungissa kultaisella mitalilla. Mummo hankki usean vuoden ajan perheelle

lisätuloa kala- ja rinkelikauppiaana Helsingin kauppatorilla.

Elokuun alussa vuonna 1922 perhe Vesterinen, isä, äiti ja 6 lasta, muuttivat Turkuun, jossa vaari ryhtyi liikkeenharjoittajaksi perustamassaan konditoria- ja makeisliikkeessä. Äitini jatkoi Turun kauppahallissa liiketoimintaa makeis- ja hedelmäkauppiaana vuodesta 1940.

Meille Rautalampi on ollut erityinen, jota äitini Tyyne Maria monella tapaa siitä meille lapsille viesti; myös kielenhuollollisella tavalla.

Kaipa paikkakunnalla on sitä jotain erityistä. Syntyihän siellä erityinen erilainen vaarimme ja ihana mummomme.

Ainakin minä yhdistin Rautalammen ja vaarin ylvään ja myhäilevän olemuksen yhteen. Saimmehan viettää pitkiä aikoja yhdessä, kun vaari ja mummo kesäisin matkasivat Helsingistä ny-

Svanten ja Alman 50-vuotis häpäpäivä.

kyisen Kristiinankaupungin Siipyyn Metsälään.

Kuopuksena saatoin "haastaa" vaarin sellaisiin sanallisiin taistoihin, että joka kerta sain tutaa käyttäytymisestääni.

Vaarini toimi esikoislestadiolaisena maallikkosaarnaajana, oikeuden tähän oli myöntänyt Turun Tuomiokapituli. Myöhemmässä vaiheessa toimi hänen poikansa Toivo Vesterinen Turusta myös maallikkosaarnaajana. Vaarin lapset perheineen olivat myös esikoislestadiolaisia ja tämä näkyi jossain määrin myös Svanten lasten perheiden ja meidän perheemme väleissä. Kuten aiemmin totesin, oli äitini jatkanut kaupanpitoa vaarini jälkeen. Ruotsinkieliselle Pohjanmaalle perheemme muutti vuonna 1957. Hieman tämän jälkeen kauppatoimintaan liitettiin baarin ja huoltoaseman pito, sitä ei mielestäni sukumme silmin katsottu myötämieleisesti eikä varsinkaan sitä,

kun televisio tuli varhaisessa vaiheessa kotimme huonekaluksi. Osaltaan tämän vuoksi vaarin ja mummon kesä-

Nuorihan tietää kaikesta kaiken ja haastaa mielellään "vanhat parrat".

siin vierailuihin panostettiin erityisellä tavalla. Minulle vierailut olivat hyvinkin haasteellista. Minun käytökseni ja sanailuni vaarin kanssa tuottivat muille perheenjäsenille sangen ongelmallisia

hetkiä. Siskoni Marja-Riitta kehkeytyi varsinaiseksi valtakunnan sovittelijaksi.

Uskonnota oli mielenkiintoista keskustella vaarin kanssa, sillä nuorihan tietää kaikesta kaiken ja haastaa mielellään "vanhat parrat" uudella tiedollaan kisaan. Esimerkkinä tästä oli mökillä käyty väkistö vaarin kanssa. Totesin nimittäin mahdottomaksi Jumalan seitsemän päivän luomistyön. Silloin en huomannut vaarini kasvoilla viipyvää virnettä, kun hän totesi miten minulla on sellaista tietoa mitä hänellä ei ollut lainkaan; sillä luomistyön aikaan nykyistä aikakäsitettä 24 tuntia vuorokaudessa hänen tietääkseen ei ollut.

Sain muutamia vuosi sitten käsiini tarkoin varjeltuja asiakirjoja vaarini maallikkosaarnaaja-ajalta.

Vuonna 1935 vaarini oli kutsuttu saarnaajien eteen vastaamaan viiteen kanteeseen; Näistä kolme koski vahvas-

Ylhäällä: Svante Vesterinen puhumassa liikepuhelua.
Oikealla: Alma ja Svante Metsälässä.

ti tyttöjen ja naisten oikeuksia esikois-
lestadiolaisten piirissä. Ylpeänä luin
miten vaarini oli puolustanut Reis-
järvellä tytön liittymistä Lotta-jär-
jestöön, Helsingissä Neiti Armille
oikeutta vastaanottaa työ Diakonialai-
toksella ja Keiteleellä äidin ja tyttären
oikeutta käyttää hattua. Kuulemani
mukaan vaarini sai tästä rangaistuk-
sen, mutta milloinkaan hän ei näistä
maininnut.

Mainitussa asiakirjapinosta löysin
myös vaarin puheen nuorimman poi-
kansa Martin sankarihaudalla 3.9.1944.
Hän aloittaa puheensa näin: *"Katselles-
samme näitä pitkiä sankaristirivejä, joi-
den alla lepäävät ikiuntaan isänmaalleen
kaikkensa uhranneet sankarit, tulemme*

*ajatelleeksi, että näiden nuorien soturien
elämän suunnitelmat ovat särkyneet"*
Vaarini sai myös kirjeen Martti-enoni
pitkäaikaiselta aseveljeltä rintamalta
26.9.1944. Siinä alikersantti Pekka
Röynä (2 kpk, 3348) kirjoittaa mm.
näin: *"Saatuani tiedon, että pitäis antaa
selkoa pojastanne Martin viimevaiheista,
alan nyt piirtää, koska se ikävä tapaus
sattui minun läsnäollessa"* ja jatkaa kir-
jeensä lopussa näin: *"Ikävältä tuntui
minusta kun hän joutui pois lähtemään
meidän keskuudesta. Tein parhaani vii-
meisillä hetkillä hänen hyväksi. Sitomisen
mahdollisuutta ei ollut eikä se oli ehkä
auttanutkaan."*

Vaarin ja mummon luona Helsin-
gissä oli hyvä olla, hauskaa, eteenpäin

katsottiin ja ohjattiin toisen kunnioit-
tamiseen ja anteeksiantoon. Suuri suku
ympärillä, jossa iloa ja naurua ei todel-
lakaan pidetty vakan alla.

Vielä pieni itseäni koskeva yksityis-
kohta. Ilman vaari Svantea ja mummo
Almaa minua ei olisi. Sairastuin vaka-
vasti 2-vuotiaana ja heidän uupumat-
tomalla tarmollaan he hoivaten, kyl-
vettäen ja rukouksin sekä myöhemmin
"puuoja ja soppaa" tarjoten, paransivat
minut.

Kiitän teitä arvoisa sukuseura sii-
tä, että pidämme mielessämme mistä
olemme tulleet ja muotoutuneet sekä
osaamme arvostaa ja kiittää siitä mitä
olemme elämämme eväiksi menneiltä
sukupolvilta saaneet.

Päivän kasvot

60 vuotta yhteistä elämäntaivalta on Svante ja Alma Vesterisellä takanaan, kun he viettävät tänään timanttihäitään. Vesteriset ovat kotoisin Rautalammilta, mutta muuttivat heti naimisiinmenonsa jälkeen Helsinkiin 1908. Helsingissä oli tuolloin alkukantaista, vain neljä autoakin, koko kaupungissa, kertoivat Vesteriset. Kaupunkia valaisivat kaasulamput, jotka sytytettiin iltaisin pitkän kepin avulla.

Tullessaan Helsinkiin joutui Svante Vesterinen poliisilaitoksen palvelukseen, missä hän toimi 14 vuotta. Välillä 1919 kieltolain astuttua voimaan hän työskenteli sosiaaliministeriön raittiusosastolla.

Rouva Vesterisen päivät kuluivat perheen parissa, sillä pariskunnalla oli kuusi lasta, joista nuorin kaatui sodassa.

Hartaaseen Jumalan pelkoon kasvatettiin lapset silloin, niinpä vaimoni ja minä olemme olleet uskonnollisia, eikä ammatinvaihto ollut mikään yht'äkinen ajatus, kertoi Svante Vesterinen.

Erottuaan poliisilaitoksesta hra Vesterinen sai Turun arkkihiippakunnan tuomiokapitulilta maallikkosaarnaajan luvan. Hän kierteli vuosia maamme hengellisenä puhujana, ja toimi varsinkin lestadiolaisen herätysliikkeen piirissä.

Myöhemmin hän hoiti vielä makkaratehdas Wahlroosin edustustehtäviä.

Tekniikka ja sosiaaliset parannukset ovat suuria edistyksiä, joita kehitys on tuonut tullessaan, totesivat Vesteriset. Lainsäädäntö ja muun muassa kansaneläkelaitos tuovat köyhille ihmisille huojennusta ja apua. Mutta vakavampi Jumalan pelko on aikamme sukupuolvesta kadonnut. On paljon jumalankieltäjiä ja tapakristillisyyttä, jotka monta kertaa saavat mielen masennuksiin.

Erityisen mielellään muisteli Svante Vesterinen kansainvälisiä koirakilpailuja Pietarissa 1910, jolloin hän voitti kasvattamallaan koiralla ensimmäisen palkinnon. Osanottajia kilpailussa oli yli kaksi sataa eri Euroopan maista. Suuri hopeapokaali on edelleen tallella. Hra Vesterinen oli ensimmäinen poliisikoiran kasvattaja ja kouluttaja Suomessa, kun ratamestari Calenius toi koiran Saksasta.

Terveys on vielä korkealla iällä pysynyt hyvänä tällä timanttihääparilla.

Merkkipäiväänsä Vesteriset viettävät lastensa ja sukulaistensa luona.

Timanttihääpari Svante ja Alma Vesterinen.

Päivän kasvot

60 vuotta yhteistä elämäntaivalta Svante ja Alma Vesterisellä takanaan, kun he viettävät Myöhemmin hän hoiti vielä makkaratehdas Wahlroosin edustustehtäviä.

Tekniikka ja sosiaaliset parannukset ovat suuria edistyksiä, joita kehitys on tuonut tullessaan, totesivat Vesteriset. Lainsäädäntö ja muun muassa kansaneläkelaitos tuovat köyhille ihmisille huojennusta ja apua. Mutta vakavampi Jumalan pelko on aikamme sukupuolvesta kadonnut. On paljon jumalankieltäjiä ja tapakristillisyyttä, jotka monta kertaa saavat mielen masennuksiin.

Tullessaan Helsinkiin joutui Svante Vesterinen poliisilaitoksen palvelukseen, missä hän toimi 14 vuotta. Välillä 1919 kieltolain astuttua voimaan hän työskenteli sosiaaliministeriön raittiusosastolla.

Rouva Vesterisen päivät kuluivat perheen parissa, sillä pariskunnalla oli kuusi lasta, joista nuorin kaatui sodassa.

Hartaaseen Jumalan pelkoon kasvatettiin lapset silloin, niinpä vaimoni ja minä olemme olleet uskonnollisia, eikä ammatinvaihto ollut mikään yht'äkinen ajatus, kertoi Svante Vesterinen.

Erottuaan poliisilaitoksesta hra Vesterinen sai Turun arkkihiippakunnan tuomiokapitulilta maallikkosaarnaajan luvan. Hän kierteli vuosia maamme hengellisenä pu-

Markku Vesterinen esittelee Ruokolassa sijaitsevaa rauta-aikaista kalmistoa, joka luokiteltiin muinaismuistoksi hänen löytämiensä vanhojen kupurasolkien vuoksi.
Oik. ylhäällä: Kuvan esineet ovat löytyneet metallinilmaisimella. Mielenkiintoisin hänen löydöistään on Los Angelesin olympialaisten pinssi vuodelta 1932. Muita löytöjä ovat punnuksset, soljet, napit, kolikot ja sormustin.

Historiaa etsimässä

Teksti: Marja-Liisa Suomalainen Kuvat: Markku Vesterinen

Metallinetsintä on tunteita herättävä aihe. Harrastajat usein hieman arkailevat julkisuutta ja pelkäävät vastuuttomien kokeilijoiden kaivavan muinaisjäännökset maasta.

Maakuntamuseon ohjauksessa Pirkkalan vanhalla kirkolla metallinilmaisimia hyödynnetään kuitenkin vastuullisesti. Pirkkalassa on paikalla Pirkanmaan arkeologian harrastajat Sarsa ry:n puheenjohtaja Heikki Reskola poikansa Ilmarin kanssa. Paikalle on tullut myös pälkäneläinen Markku Vesterinen.

Piippauksia pellolla

Seuraan Vesterisen työskentelyä Pirkkalan seurakunnan omistamalla pellolla, jossa kolmisenkymmentä harrastajaa etenee kahtena linjana pellon päästä päähän. Monella on kuulokkeet korvillaan. Äänen korkeus kuulemma kertoo löytyneen metallin laadusta. Kaikilla ei ole laitteessaan kuulokkeita ja tienoon täyttää melkoinen piipitys. Harrastus näyttää olevan varsin miehinen, yhtään naista ei laitteen kanssa ole paikalla. Arkeologian harrastajien porukassa sentään on naisiakin, samoin museon arkeologit ovat molemmat naisia.

Ohikulkijat pysähtyvät kyselemään, onko jonkun sormus hukunut peltoon, vai mikä on etsinnän kohteena. Kyseessä on Maakuntamuseon kartoitus, jolla etsitään merkkejä rautakautisesta asutuksesta. Vesterinen kävelee heiluttaen metallinpaljastinta rauhallisesti puolelta toiselle ja pysähtyy tuon tuostakin kaivamaan maata lapiollaan. Hänelle saaliiksi

tulee pääasiassa rautanauloja ja pullonkorkkeja. Koko ryhmän voimin löytyy kuitenkin myös pari muinaismuistoa.

– Pellolta löytyi viikinkiaikainen rautainen punnus, jonka pronssipinnoite on osin sulanut. Tämä viittaisi kalmistoon, kertoo arkeologi Ulla Moilanen Pirkanmaan maakuntamuseosta.

– Toinen merkittävä löytö, tanskalainen raha, on noin 1520-luvulta, hän lisää.

Metallinilmaisimella tunnistaa metallin noin 20 senttimetrin syvyydeltä eli juuri siitä kerroksesta, joka on pelloilla muokkauksen kohteena. Pellot ja niityt ovat metallinetsimen käytölle helpompia ja siksi suosittuimpia maastoja kuin metsä. Suomen hapan maaperä hävittää kankaat ja luut melko tehokkaasti, joten pääosa löydöistä on metallia ja keramiikkaa.

– Kulta, hopea ja pronssi kestävät paremmin lannoitteiden syövyttävää vaikutusta, mutta pehmeät metallit muokkautuvat jokaisesta koneen osumasta, Vesterinen selittää.

Toiset laitteet toimivat myös veden alla, ja rannoilta metallin etsiminen onkin suosittua. Tästä hyötyvät myös rantojen käyttäjät, kun esimerkiksi pullonkorkit saadaan nostettua ylös.

Yhteistyö sai alkunsa Pälkäneeltä

Pirkkalan pellot ovat hyvä esimerkki siitä, miten sekä Pirkanmaan maakuntamuseo että aktiiviset harrastajat hyötyvät yhteistyöstä. Museon resursseilla pellolla olisi korkeintaan kaksi henkilöä tekemässä etsintöjä, nyt peltoa haravoi kolmenkymmenen miehen joukko. Harrastajat puolestaan pää-

sevät etsimään mahdolliselle muinaismuistokohteelle, jonne muutoin ei olisi mitään asiaa.

Ensimmäisen kerran Pirkanmaan maakuntamuseo ja harrastajat tekivät yhteistyötä Pälkäneen rauniokirkolla kaksi vuotta sitten. Silloin paikalla oli vain muutama harrastaja. Nyt tieto tapahtumasta on levinnyt harrastajien oman tiedotuskanavan kautta ja kaukaisimmat ovat saapuneet paikalle Pohjanmaalta saakka.

– Kutsuimme muutamia harrastajia, joiden kanssa olemme tehneet yhteistyötä aiemminkin ja he sitten tiedottivat asiasta eteenpäin, Moilanen kertoo.

Kaikki tapahtumaan tulleet ilmoittautuivat museolle etukäteen.

Pullonkorkkeja ja nappeja

Vesterinen aloitti metallinilmaisinharrastuksensa viitisen vuotta sitten uuden työkaverin ja vanhemman poikansa innostamana. Laitteen hän hankki käytettynä, joten harrastus ei vaatinut suuria investointeja.

– Laitetta tulee käytettyä lähinnä keväisin, kun kasvillisuus ei vielä peitä maaperää tai sitten näin syksyllä, kun maa on taas paljaana, hän kertoo.

Pääosin Vesterinen etsii metalleja pelloilta. Pelloilla etsimiseen tarvitaan aina maanomistajan lupa.

– Pääosin maanomistajat suhtautuvat myönteisesti. Keräämme metalliroskat pois ja sitähän suurin osa löydöistä on – pullonkorkkeja. Yleisimpiä löytöjä ovat epämääräiset raudat, soljet ja napit. Peitämme jälkemme ja käymme sovittaessa etsinnän jälkeen näyttämässä, mitä mukaan tarttui, Vesterinen kuvaa toimintatapaansa.

Mielenkiintoisin löytö Vesteriselle tuli muutama vuosi sitten, kun hän löysi Ruokolasta Los Angelesin olympiakisojen hopeisen pinssin vuodelta 1932.

– Vastaavaa myydään netissä suureen seitsemän euron hintaan, Vesterinen nauraa hienoimman aarteensa arvoa ja jatkaa, että rikastumaan harrastuksella ei pääse.

Miestä motivoikin enemmän halu auttaa. Hän lähtee mielellään maakuntamuseon organisoimiin tapahtumiin tai etsimään kadonnutta sormusta tai auton avaimia.

Pälkäneellä paljon muinaismuistoja

Pälkäneellä ja Kangasalla on ollut asutusta kivikaudelta saakka, joten ei ihme, että muinaismuistojakin löytyy. Museoviraston ylläpitämässä muinaisjäännösten rekistereissä (mukana myös muinaisjäännösten hoito- ja hankerekisterit) on 207 kohdetta Pälkäneen alueelta. Osa nyt tiedossa olevista pai-

koista on peräisin ammattilaisten tekemistä arkeologisista kartoituksista, osa on harrastajien tekemiä ilmoituksia.

Yksi tuoreimmista on Vesterisen löytämä rautakautinen kalmisto Arajärventien varrella. Muinaisjäännös tuli vastaan, kun mies lähti tutkimaan isänsä kotipaikan läheisyydessä mäkeä vanhojen kolikoiden löytymisen toivossa. Isä kun oli pelannut paikalla nuorena miehenä korttia.

– Sieltä alkoikin löytyä pronssisia kupurasolkia, jotka työ-kaveri tunnisti, Vesterinen muistelee.

Työkaveri neuvoi lopettamaan kaivaukset siihen paikkaan ja ottamaan yhteyttä maakuntamuseoon. Esinelöytöjen ja katselmuksen perusteella paikka määriteltiin rautakautiseksi kalmistoksi ja paikka rauhoitettiin muinaismuistolain nojalla.

Vesterinen on löytönsä tyytyväinen ja löytö on otettu naapurustossa vastaan hyvin. Paikka oli joutomaata, joten rauhoitus ei ole vaikuttanut maankäyttöön millään tavoin.

– On mielenkiintoista tietää, mikä on paikan historia, Vesterinen kertoo tunnelmistaan löydön suhteen.

Hän on ollut mukana tekemässä toistakin löytöä, jonka sijainti on Saarikylässä.

Harvinainen ja vastuullinen harrastus

Metallinetsijöillä on oma yhteisönsä verkossa osoitteessa www.aarremaanalla.com.

– Rekisteröityneitä käyttäjiä on lähemmän neljä tuhatta, mutta aktiivisten joukko rajoittuu sadan hujakoille, arvelee Vesterinen.

Harrastajien keski-ikä on noin 40 vuotta. Verkossa käydään keskustelua harrastuksesta ja siellä myös tiedotetaan tapahtumista. Myös tieto Pirkkalan tapahtumasta levisi nimenomaan verkon kautta.

Pälkäneellä harrastajia on joi-takin, Vesterinen tietää heitä viisi. Mikään massojen laji ei siis ole kyseessä eikä seudulla ole omaa seuraa, johon voisi liittyä. Sen sijaan valtakunnallinen Suomen metallinetsijät ry on olemassa ja sen jäseneksi voi liittyä, jos harrastus kiinnostaa.

– Arkeologiasta kiinnostuneet toivotetaan tervetulleiksi myös Pirkanmaan arkeologian harrastajat Sarsa ry:n jäseniksi, Reskola vakuuttaa.

Moilanen kertoo Turun seudulla metallinetsijöille pitämäänsä kurssista ja mainitsee kaavailevansa samanlaista myös Pirkanmaalle.

– Palaute Turussa oli myönteistä ja moni suositteli harrastuksen aloittamista nimenomaan arkeologian harrastamisen kautta. Näin metallinetsinnästäkin saa enemmän irti, hän kertoo ja lisää, että paras tapa harrastaa on lakien ja hyväksi havaittujen pelisääntöjen noudattaminen sekä yhteistyö arkeologien kanssa.

Näytteet pakataan yksitellen salpapusseihin, joihin kirjoitetaan löytöpaikan tarkat sijaintitiedot.

Antti Vesterinen – alttoviulisti

Teksti Antti Vesterinen, Mikko Vesterinen • Kuvat Antti Vesterisen arkisto

Sukuseura sai alkusyksystä haastatteluvinkin viulisti Antti Vesterisestä. Kiireet estivät varsinaisen tapaamisen, mutta sähköpostilla lähetetyn sopivan kysymyspatterin avustuksella saimme jutun aikaiseksi. Tässä Antin kertomus.

Kuulun Vesteristen Karjalan sukuhaaraan. Perheeseeni kuului lapsena isä Jouko Kalevi Vesterinen, joka syntyi 1940 evakossa talvisodan aikaan Loimaalla ja äiti Raili Vesterinen os.

Räty s. 1941 Pohjois-Karjalassa lähellä Tuupovaaraa. Itse synnyin Imatralla 1966. Isoisäni oli 1920 syntynyt Väinö Ilmari Vesterinen, jonka synnyinkoti oli Kuokkalassa. Myöhemmin perhe asui Perkjärvellä Muolaan kirkonkylässä. Isoäitini Sylvi Toivonen oli Liekolan kylästä Kivennavalta. Hän menehtyi tuberkuloosiin kohta sotien jälkeen isäni ollessa 7 -vuotias. Tämä tietysti jätti jälkensä isääni ja hänen nuorempaan veljeensä Villeen. Isoisäni avioi-

tui uudelleen Eilan kanssa, jonka olen tuntenut mumminani.

Minulla on kaksi siskoa. Kaija Anneli, joka on minua vuosi ja kolme kuukautta vanhempi sekä nuorempi Hannele Beata, joka oli vanhempieni iltatähti. Hänen kanssaan on ikäero 19 vuotta.

Karjala muistoissa

Isoisäni Väinö vei minut ja vaimoni Paulan joskus 1990-luvun alussa katsomaan lapsuuden kotitienoihin Kuok-

Musisointia noin vuonna 1994 Imatralla. Isoisä Väinö (harmonikka), pikkusisko Hannele (huilu), vaimo Paula (kitara) ja Antti Vesterinen (alttoviulu).

kalaan. Siellä hän näytti kotitalonsa paikan ja erilaisia Karjalan kannaksen lähihistorian tapahtumapaikkoja. Isoisäni kaipasi koko ikänsä takaisin kannakselle kotiseuduilleen. Häneltä ja isotädeiltäni välittyi Karjalakaipuu voimakkaasti. Olenkin kokenut, että karjalaisten jälkeläisenä koen tietynlaista juurettomuutta ja diaspora-mentaliteettia.

Lapsuus ja nuoruus

Lapsuuteni oli jollain lailla tyypillistä 60-luvun lopun ja 70-luvun vaatimattomaa eloa. Vanhempieni taloudelliset resurssit eivät olleet kovin hyvät johtuen vaihtelevista työtilanteista. Elimme pienesti isotätiäni Toini os. Vesterisen omistamassa vanhan omakotitalon osassa. Joskus 70-luvun alkupuolella äitini sai vakituisen työn postinkantajana ja se avasi mahdollisuuden vanhemmilleni hankkia omistusasunnon Imatran Mansikkalan 14-kerroksisista asunnoista. Vanhempani tekivät kuitenkin parhaansa sillä mitä heillä oli, että meillä olisi perustarpeet täytetty. Mutta tiedän, mitä on elää köyhänä.

Kävin kouluni Imatralla. Kolmannella luokalla aloitin musiikkiluokalla Imatran Linnalan ala-asteella. Isosisko-ni Anneli oli päässyt samaan kouluun kaksi vuotta aiemmin ja seurasin perässä. Hän oli myös alkanut soittaa pianoa Imatran musiikkiopistossa. Päästyäni musiikkiluokalle minulle ehdotettiin viulua vanhempieni taholta, kun sitä on niin helppo kuljettaa mukana, eikä minulla ollut mitään sitä vastaan. Suvussani oli musiikkiharrastus korkealla tasolla. Isoisäni oli puoliammattilainen harmonikan taitaja. Hän soitti sivutyönään tanssimusiikkia Imatran Valtionhotellissa 1950- ja 60-luvuilla. Tätini Leena Pulli (os. Vesterinen) oli Sibelius-Akatemiasta valmistunut pianonsoiton opettaja. Hän toimi myös jossakin vaiheessa Imatran musiikkiopiston rehtorina. Heidän esimerkinsä toimi myös innoittajana minulle soittoharrastuksen ja sittemmin ammatin valinnassa.

Soittoa on opiskeltava

Olin pienempänä nähnyt viulun jonkun isäni ystävän kodin seinällä ja poh-

tinut millaista sillä olisi soittaa. Imatran musiikkiopistossa opetti siihen aikaan isoisäni soitto-kaveri Toivo Antèn, joka oli Viipurista kotoisin ja saanut oppinsa kuuluisassa Viipurin musiikkiopistossa. Hän oli mukava ja kärsivällinen opettaja, mikä oli tärkeää tämän vaikeasti hallittavan instrumentin alkutaipaleella. Hänen jäätyä eläkkeelle opettajakseen tuli Pirkko Aalto, jonka ansiona oli viedä soittoani uusille urille ts. soveltaa modernimpaa pedagogiikkaa ja ohjelmiston valintaa. Sitten oli tsekkoslovakialainen opettaja Karel Kadich, joka opetti minua vuoden Imatran musiikkiopistossa. Menin tuon opintovuoden päätyttyä Oriveden opiston järjestämälle Nuorisoorkesterileirille, jossa tapasin kuuluisan unkarilais-suomalaisen pedagogin Lajos Garamin Sibelius-Akatemiasta. Jostain syystä koesoittoni oli tehnyt häneen vaikutuksen ja hän kutsui minut yksityisoppilaakseen. Niinpä aloin käydä vuodesta 1983–1986 hänen opissaan Helsingissä kerran viikossa. Hän oli ankara ja vaativa opettaja, mutta toisaalta vaikutti siihen, että minulla oli minkään-

laisia edellytyksiä jatkaa opintojani aina ammattiin saakka. Vanhempani tekivät suuria taloudellisia uhrauksia, että saimme viikoittaiset junalippu- ja yksityistuntirahat kasaan. Välillä äiti joutui ostamaan meille ruuaksi luita, joista hän sai irrotettua vähän lihaa keittoon, kun rahaa ei riittänyt muuhun ruokaan. Tilannetta helpotti hieman, että kesäisin pääsin kesätöihin Imatran postille ja lukukausien aikana soitin Imatran orkesterissa, mistä sai pientä korvausta. Sain myös taideapurahoja eri järjestöiltä ja yhteisöiltä, jotka omalta osaltaan auttoivat.

Minulla ei siis ollut nuorena vapaa-ajan ongelmia, eikä vaikeuksia miettiä, mihin rahani sijoittaisin. Kaikki satsattiin silloin instrumentin hankintaan ja viuluopintoihin. Lukiota kävin Tainionkosken lukiossa minkä ehdin. Se oli rankkaa aikaa, mutta ihmeekseni sain kirjoitettua itseni ylioppilaaksi keväällä 1986. Olin koko lukioajan haaveillut pääsystä Sibelius-Akatemiaan opiskelemaan. Lajos Garamin mielestä se ei ollut realistista, että voisin päästä sinne, joten pyrinkin Joensuun Konservatorion orkesterimuusikkolinjalle. Se oli onni, sillä siellä minua opetti ehdottomasti paras viuluopettaja, joka on tullut opinnoissani vastaan. Hän oli liettualainen viulupedagogi Arunas Daugirdas, joka

käytännössä rakensi viulutekniikkani alusta uudelleen. Soitin vuoden hänelle viulua ja edistymiseni oli rakettimaisista. Arunaksen ehdotuksesta vaihdoin pääaineekseni toisena opintovuotena alttoviulun. Se tuntui sopivan käteeni ja vuoden soitettuani pyrin Sibelius-Akatemiaan. Tällä kertaa opettajani sanoi minulle, että uskoo, että pääsen sisälle. Ja niin myös kävi. Ajattelin miten suuri vaikutus opettajani asenteella oli menestykseeni koesoitossa.

Sibelius-Akatemiassa minulla oli kolme eri pääaineen opettajaa. Heistä tärkein oli alttoviulunsoiton lehtori Jouko Mansnérus, jonka johdolla suoritin alttoviulussa diplomitutkinnon kiitettävien arvosanoin. Opintojen aikana löysin Helsingistä mahdollittoman kauniin Paula-nimisen nuoren naisen. Silmämme menivät ristiin ja erinäisten vaiheiden jälkeen keväällä 1992 päädyimme alttarille Helsingin Vanhassa kirkossa ja sanoimme – Tahdon!

Ura musiikin parissa

Valmistuin joulukuussa 1996 musiikin maisteriksi. Opintojen jälkeen ja jo niiden aikana toimin freelancer-muusikkona eri puolella Suomea. Kävin keikoilla mm. Lahden, Oulun, Tampereen ja Helsingin Kaupunginorkestereissa. Kävin lukuisissa koesoitoissa, mutta oli vaikea saada vakituista soittajan

vakanssia. Alkuvuodesta 2001 pääsin sijaiseksi Turun Filharmoniseen orkesteriin. Sitä jatkui vajaat kolme vuotta. Sen jälkeen tein sijaisuuksia Salon Musiikkiopistoon ja toimin teatterimusiikkona Turun Kaupunginteatterissa pari vuotta. Syksyllä 2007 sain viulunsoiton opettajan sijaisuuden Salon Musiikkiopistossa ja sittemmin paikan viulunsoiton lehtorina, jossa toimin parasta aikaa. Salossa sain mahtavan mahdollisuuden kehittyä kamarimusiikkona, kun sille alueelle muuttanut sellotaiteilija Olli Varonen perusti vuonna 2008 jousikvartetto Archi di Salon, jossa olen toiminut alttoviulustina perustajajäsenenä.

Kamarimusiikki on mielestäni hienointa musiikkia mitä muusikko saa soittaa. Olen ollut onnellinen saadesani soittaa erinomaisten muusikkojen Juha-Pekka Vikmanin, Leena Kiisken ja Olli Varosen sekä lukuisten vierailevien taiteilijoiden kanssa. Kun saa soittaa kokeneiden muusikoiden kanssa oppii sellaisia asioita, mitä ei voi oppia tavallisilla soittotunneilla.

Myös opettaminen on ollut antoisaa ja opettavaista. Kaikessa muusikkona ja opettajana toimimisessa on avaimena halu oppia uutta ja jakaa sitä toisille. Opettaminen on yhdistettyä käsityö- ja ihmistuntemustaitolajia. Siinäkään ei tule koskaan liian valmiiksi.

Elämänarvoja

Ensiksikin olen kiitollinen elämän lahjasta. On niin paljon syytä kiittää kaikista mahdollisuuksista, joita on ollut ja joita on edessä. Toivon elämältä läsnäoloa ja mahdollisuuksien näkemistä. Sitä, että on harmoniassa Luojansa, itsensä ja lähimmäistensä kanssa. Myös vaikeat asiat ovat osa kokemustamme ihmisinä ja ne usein saavat meidät etsimään Jumalaa ja parhaimmillaan opettavat nöyryyttä, kärsivällisyyttä ja myös toistemme hyväksymistä.

Mitkä asiat nykyajassa huolestuttavat?

Eniten ehkä huolestuttaa tietotekniikan vaikutukset kaikkien ihmisten elämään. Jos Suomen nuorista miehistä 20 % ovat luovuttaneet ja heittäytyneet yhteiskunnan ulkopuolelle, on syytä olla huolissaan. Uskoisin, että tietokoneeseen addiktoituminen, pelaaminen ja internetissä surfaaminen on yksi suuri tekijä, joka on varastanut näiden nuorten ihmisten sielut ja imenyt ne tyhjiin ja masentanut heidät. Työssäni olen kuitenkin tavannut todella hienoja lapsia ja nuoria ja se antaa toivoa tulevaisuuteen. Uskon, että esimerkiksi keskittyminen instrumentin hallintaan ja musisoiminen – ja siitä nauttiminen! – on osaltaan todella hyvää vastalääkettä aikamme lieveilmiöille. Ajattelen, että vanhat arvot, jotka Luoja on meille antanut, tuottavat terveyttä ja hyvinvointia. Esimerkiksi sellainen yksinkertainen asia, että perhe syö yhdessä ja on läsnä toisilleen, on mitä parasta lääkettä sielulle. Joskus voisi puhelimet ja tietokoneet laittaa vaikka vuorokaudeksi kiinni niin, että ihmiset olisivat läsnä vain toisiaan varten.

Mikä antaa uskoa elämään?

Nyt on uskonpuhdistuksen 500-vuotisjuhla tulossa, ja se mitä Luther aikanaan löysi Raamatusta, antaa myös minulle toivoa ja uskoa. Olen henkilökohtaisessa elämässäni löytänyt avun uudestaan ja uudestaan juuri uskosta Raamatun Jeesukseen, joka on luotettava. Raamatusta sanotaan, että Hänessä tuli armo. Sitä me ihmiset kaipaamme ja tarvitsemme – armoa, anteeksiantoa ja uusia alkua.

Konsertti

SALON TAIDEMUSEO

VETURITALLISSA

ti 29.11.2016 klo 19.00

Eeva-Kaisa Rönkä, oboe

Juha-Pekka Vikman, viulu

Leena Kiiski, viulu

Antti Vesterinen, alttoviulu

Olli Varonen, sello

Ohjelmassa:

Händel: Oboekonsertto g-molli

Haydn: Jousikvartetto "Leivonen"

Englund: Jousikvartetto (1985)

Rautavaara: Jousikvartetto (1952)

Liput 12 € / 5 €

Ennakkomyynti: Veturitalli

Järj: Salon kaupunki / kulttuuriasiain yksikkö

Porvoon mitalla 8.–9.7.2017

Vesteriset kokoontuvat heinäkuussa 2017 historialliseen Porvooseen.
Yksityiskohdat kerrotaan taas kevään jäsenkirjeessä, mutta varaa
kalenteristasi jo viikonloppu tapaamiselle, päivät 8.– 9.7.2017

Innokasta osanottoa toivoo sukuneuvosto.

